

Akif Destanı

– Murat Kahraman · 01 Mart 2024

ÂKİF DESTANI

Bir ömür aralık'ta, başlayıp ve biterken
Bir tükenmez unvânı, almıştı Mehmed Âkif.
Bir yandan üstümüzde, baykuşlar da öterken
Bir ümit çağlayanı, olmuştu Mehmed Âkif.

* * *

Dedi, yazdı, söyledi, mesaisi kalemde
Altmış üç yıl yaşadı, Ragîf fâni âlemde
Peygamberle aynı yaş, vefat anında hem de
Kendince tam haddini, bilmişti Mehmed Âkif.

* * *

Kitaplara sığmayan, hisli bir ömür sürdü
Öyle kavî Müslüman, mısra mısra ders verdi
Bir bakmışsın Berlin'den, Necid Çölü'ne vardı
Sonunda Pâyitaht'a, gelmişti Mehmed Âkif.

* * *

Babası Temiz Tahir, Onun ilk öğretmeni
İslâm çalış diyordu, bu cehdinin nedeni
Eskiye ezberletip, öğretti pek çok yeni
Teravihi hatimle, kılmıştı Mehmed Âkif.

* * *

Ziyâsız kalsa âlem, kendin üreteceksin!
Tüketsen yeryüzünü, gökte aratacaksın!
Hürriyet bulacaksın; yoksa yaratacaksın!
Ümitsizlik lâfını, silmişti Mehmed Âkif.

* * *

İman dolu göğsümüz, cehennemi söndürür
Üstümüze kim gelse, gelir gününü görür
Yok eder karanlığı, erlere coşku verir
Düşmana büyük korku, salmıştı Mehmed Âkif.

* * *

İstiklâl Harbimizde, bütün Anadolu'yu
Kastamonu, Çankırı, Balıkesir, Bolu'yu
Memleket sevdasında, andırırdı deliyi

Milletinin kalbine, dolmuştu Mehmed Âkif.

* * *

Doğrusu sınavdayız, hayat ve memat ile
Sakın ye'se kapılma! Evrensel komut ile
Korkma! Sönmez diyerek, sınırsız ümit ile
Ok gibi yürekleri, delmişti Mehmed Âkif.

* * *

Tek başına gayreti, ordudan fazla kat kat
Tam inanmış neferdi, nush ile etti cihat
Sayfalarca Safahât, satırlarca nasihat
Kılıç diye kalemi, çalmıştı Mehmed Âkif.

* * *

Tarihte Çanakkale, Onunla geldi dile
Şu Boğaz Harbi derken, orda değildi bile
Öyle müthiş bir iman, tam da çelikten kale
Armada'yı ortadan, dilmişti Mehmed Âkif.

* * *

En kesif orduların, işlediği cinayet
Hindulardı, yamyamdı, anlamaz hadis ayet
Zafer bizim olmuştu, hamdolsun ki nihayet
Kurtuluş müjdesinde, kalmıştı Mehmed Âkif.

* * *

Müstevli devletlerin, sömürücü hâlleri
Cihan Harbi bitmeden, başladı işgalleri
Yeni bir Devlet oldu, Osmanlı'nın külleri
Vekil olup Meclisi, bulmuştu Mehmed Âkif.

* * *

Âlemi kendi gibi, ihlaslı dost bilirdi
İçten pazarlıkları, Akif Bey ne bilirdi
Son zamanda Âkif'e, karşı cephe belirdi
Kalbinden vurulmuştu, solmuştu Mehmed Âkif.

* * *

Dili yok ki kalbinin, çektiğini söylesin
Gözü yoktu dünyada, makamları neylesin
Ey gidi nankör dünya, her zaman mı böylesin
Kim bilir hayâllere, dalmıştı Mehmed Âkif.

* * *

Yıllarca önde koştu, sonuçta arka sıra
Yanlışta koşanların, gitmedi peşi sıra

Adına sürgün denir, gidişinin Mısır'a
Mısır'dan döndü ammâ, ölmüştü Mehmed Âkif.

* * *

Ey benim delikanlım, Akif'i iyi tanı!
Yoktu cenazesinde, hiçbir devlet erkânı
Ancak, bağrına bastı, Onu cennet Vatani
Bir fâniydi ve garîp, kulmuştu Mehmed Âkif.

* * *

Elbette zordur Âkif, sınırları aşmalı
Her nerede bulunsak, istiklâle koşmalı
Cehd-ü gayret ederek, Âkif gibi coşmalı
Ayak oyunlarını, çelmişti Mehmed âkif.

* * *

Murat Kahraman Murâdî
25.12.2022/İst.